

Kázání 5.4. 2020

Mt 21, 1-9

Milí bratři, milé sestry,

to nám ale připadl na dnešní neděli krásný text! Plný míru. Přečtěte si ten text ještě jednou a zavřete oči. Já si tu představuji si učedníky, jak jdou zlehka krajinou a pískají si. Představuji si Ježíše, jak se dívá k Jeruzalému. (A teď je mi líto, že mi nemůžete říct, co se objevilo před očima Vám.)

Jak je to krásná idylická scéna! Ježíš uprostřed svých věrných učedníků. A ti ho poslouchají. A venku bují jaro. Jdou na svátky, jistě ne poprvé. Budou slavit vysvobození Izraele z Egypta. Tentokrát to ale má být jinak. Evangelista Matouš začíná vyprávět děj podrobněji, pomalu. Teď začíná jít do tuhého. A přesto tady už není žádné váhání, jen jistota dobré cesty. Vždyť přece není nutno se ze všeho hned sypat na hromádku. Ještě je tu Bůh a jeho cesty. Jsou pravda jiné, ale jsou tu.

Jaké to je – blížit se vědomě k cíli, blížit se a vědět či tušit, jak by to mohlo dopadnout? Jít celou svou myslí duší silou? Nedat se táhnout jako štěně na provázku, ale vědomě říct Ano k tomu, co na něj čeká. Zkuste se prosím u tohoto momentu zastavit. Nedat se vláčet, přijmout, říct ano a jít svobodně i do situací, které jsem si nevybrala – to vyžaduje velkou duchovní sílu. Ježíš ji má. Po váháních, bojích, rozvažování se evidentně rozhodl tento krok udělat. Tohle je poslední chvíle, kdy lze bez větších obtíží prostě do Jeruzaléma nejít. Přesto se Ježíš s učedníky přibližuje Jeruzalému. Svobodně.

A také Ježíš posílá učedníky pro oslici a oslátko...

Evangelista Matouš odkazuje do Starého zákona. To se stalo, aby se splnilo, co bylo řečeno ústy proroka: Proč? To není náhoda, co se tu děje, to získání oslátko a oslice. To je naplnění předpovědi proroka. Bůh plní slib o Mesiáši. A znamená to také: svět se neřítí do temné záhuby. Bůh je tu a jeho sliby platí a Bůh je plní, jak slíbil. Zkuste se prosím u tohoto momentu zastavit. Bůh je tady, teď, na konkrétním místě. Kde ho vidět? Skrytý k nepoznání v obyčejných věcech, k vidění pro ty, kdo se umí dívat... na oslíku král.

Král beze zbraní. Jakou moc má vlastně král, co nemá zbraně a kolem sebe bandu hrdlořezů? Na oslu nikoho nepředjede, nikomu neujede. Takový zvláštní král. Na oslíku – měl ho na začátku své cesty (vzpomeňte si na jesličky a útěk do Egypta...), má ho i teď, když se blíží k cíli. Bůh, který si může dovolit přijet bezbranný – je tak mocný, že může svoji moc skrýt. Může nabídnout svoji mírnost, přátelskost, nežnou zvěst s jemnou nuancí pokory... a přitom by se mohl přirítit se zástupy andělů a svoji moc ukázat v celé síle a hrůze. Proč jen tohle dělá – sobě, nám? No možná, možná jeho moc není v tom, co ukazuje, ale v tom, kým je.

Je to příběh o přivítání, rozpoznání, přijetí, řádu. Já vím, pokoj bude za krátko střídat nepokoj, jistotu nejistota, příslib jara vystřídá mráz... i v duši. Velikonoce jsou blízko. A oslice s oslátkem se ztratí v příběhu...

Co zůstává nade vším? Jistota, že nejsme sami. V mraze i jaru, řádu i ne-řádu i neřádu, pokoji i nepokoji.

Vůbec celý ten příběh o oslu a oslátku působí velmi něžně a mírně. Nebo také velmi provokativně. Jako by tam byla i radost, lehkost. Jde to vůbec, mít zdroj klidu, když to kolem vře? Bůh je tu, nehrouť se z nás a našeho čekání na toho, kdo nás podle našich představ vysvobodí, přichází s mírností a něhou... jako král a panovník toho, co bylo, je a bude. Nevládne tu strach nebo zlovůle nebo co já vím kdo či co vlastně. Je tu mír a klid. A to přesto, že v Jeruzalémě jsou věci v pohybu, přesto, že se už kují pikle, jak Ježíše zabít a

přesto, že někdo dnes volá Hosana a za pár dní bude někdo volat Ukřižuj. Ježíš je takový ostrov klidu a míru. I když kolem něj to tedy vře.

Jakou barvu má vlastně naděje?

Modlitba

Pane Ježíši Kriste, tvoji učedníci tě doprovázeli, ztráceli a našli a zase ztráceli ve víru událostí; chápali i nechápali smysl dění;

mnoho lidí jásalo při tvém vjezdu do Jeruzaléma

a potom tě někteří přece jen opustili.

Prosíme tě:

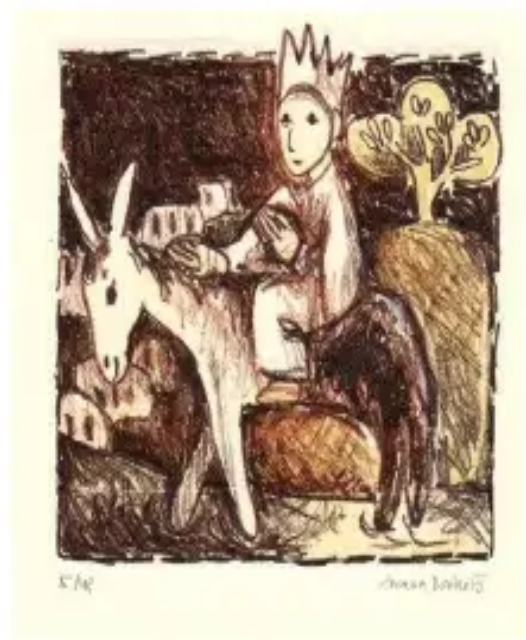
nech nás být u sebe a dej,

ať se k tobě hlásíme i v pochybnostech a pokušeních.

Prosíme tě za nemocné i za ty, kdo je s láskou

ošetřují. Prosíme za jednotlivce i rodiny v izolaci. Prosíme za vystrašené. Prosíme za ty, kdo vydávají nařízení. Prosíme za ty, kdo pomáhají podle svých sil. Prosíme za novináře. Prosíme jeden za druhého slovy, která jsi nás naučil...

Amen

Kresba je litografie Ivany Noble, použito se svolením autorky.

Tento text je pouze koncept. Snažila jsem se text trochu přizpůsobit pravidlům psaného textu. Nepovedlo se to úplně. Dávám tento koncept k dispozici v naději, že alespoň někomu bude k povzbuzení a radosti.

Vaše Kateřina Frühbauerová, farářka, 1. 4. 2020